

ρου βελούδου· ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα συνεφώνησε πρὸς τὴν γνώμην ταύτην, καὶ οὐχὶ βραδύτερον τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, ὑπάλληλος γάλλος ἐκόμισεν αὐτῇ δι' ὀλόκληρον ἐσθῆτα ἐκ τοῦ τιμαλφεστέρου τῆς Λυὼν ὀλοσηρικοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η Χ Η Ρ Α

Διήγημα

GUY DU MAUPASSANT

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

A'

Ὁ λαμπρὸς ἑαρινὸς ἥλιος τῆς Σικελίας ἀνεζωογονεῖ τὸν μαγευτικὸν λιμένα τῆς Μεσσήνης, ἡ δὲ πρωϊνὴ αὐρὰ ἔπαιζε χαριέντως μὲ τὰς μικρὰς τριγωνοειδεῖς σημαίας τῶν ἐν τῷ λιμένι ἡγκυροβολημένων πλοίων, ἐν ᾧ εὐθυμοὶ ὄμιλοι ναυτῶν καὶ ἄλλων, ἐκ τῶν ἐν τῷ λιμένι ἐργαζομένων, ἔβαινον ἄδοντες καὶ χαριεντιζόμενοι πρὸς τοὺς κυκλοῦντας τὸν λιμένα λοφίσκους.

Ἦρχιζε τὸ ἔτος 1847, καθ' ὃ ἐξ ὅλων τῶν τοπαρχιῶν τῆς Σικελίας ἤρχοντο πρὸς τὸν ἐκ Νεαπόλεως διοικητὴν τῆς Μεσσήνης, ἀνησυχαστικαὶ εἰδήσεις περὶ τοῦ ἀναφανισμένου ἐπαναστατικοῦ πνεύματος τοῦ ὄχλου, δι' οὗ ἐξεδηλοῦτο ἡ ὁσημέραι αὐξοῦσα δυσἀρέσκειά του, περὶ συγκροτήσεως καὶ πάλιν πολλῶν ἐπικινδύνων ληστρικῶν συμμοριῶν, καθὼς καὶ περὶ τοῦ αὐξανομένου ἀριθμοῦ τῶν δυσηρησθημένων, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀποφασισμένοι νὰ προβῶσιν εἰς παντὸς εἶδους βιαιοπραγίας· οὐδὲν ὅμως προέδιδε κατὰ τὴν προσμεριδῶσαν ταύτην πρωΐαν τοῦ Φεβρουαρίου τὰς ἐπιβαρυνούσας τοὺς μὲν φροντίδας ἢ τὰς ἀποκρύφους ἐλπίδας τῶν ἄλλων, ἐκτὸς τῶν ἀπειλητικῶν πρὸς τὴν πόλιν ἐστραμμένων κανονίων τοῦ περιβεχόμενου ὑπὸ τῆς θαλάσσης φρουρίου ἢ τῶν λάμψεων τῶν τυφεκίων τῶν σκοπῶν τῆς ἐλβετικῆς φρουρᾶς, οἵτινες ἔσυρον τὸ βαρὺ καὶ ρυθμικὸν βᾶδισμά των μέχρι τῆς ἄκρας σχεδὸν τῶν προχωμάτων.

Εἰς τὴν ἄκρην τῆς κλίμακος, ἣτις ἔφερεν εἰς τὰ δώματα τῶν ἀξιωματικῶν, ὠραιὸς ἵππος, κρατούμενος ὑπὸ ἐφίππου ὑπηρέτου, ἔτυπεν ἀνυπομόνως τὸ ἔδαφος καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχοντο τοῦ δώματος δύο ἀξιωματικοί.

— Λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν ἀπόψε! λέγει ὁ κ. Μπύρεν ταγματάρχης, ἐν ᾧ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ νεωτέρου του συν-

αδέλφου, καὶ . . . προσέθεσε γελῶν, πρόσχε καλὰ, Ἐκαρτ!

— Ἀνωφελὴς συμβουλή, σὲ βεβαιῶ, ἀπῆντησεν ὁ νέος λοχαγός, μὴ φοβῆσαι καὶ ἐκεῖνοι ἐκεῖ κάτω δὲν ἔφθασαν τόσον μακρὰ· ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι ἀκόμη δὲν ἐχύθησαν οἱ κώδωνες, οἵτινες θὰ σημάνουν τὸν Σικελικὸν ἐσπερινόν!

— Μὲ παρεξηγεῖς, Χάτβιλ, δὲν ἐννοῶ νὰ προσέχῃς ἀπὸ τοὺς Σικελούς! ὦ πολὺ πολὺ ἐπικινδυνωδέστεραι εἶναι διὰ τὸν θερμὸν σου χαρακτῆρα αἱ Σικελίδες!

— Χά, ἀνέκραξε γελῶν ὁ Ἐκαρτ Χάτβιλ, ὁ νοῦς σου πηγαίνει ἀκόμα, ὡς βλέπω, εἰς τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἄγνωστον, τὴν ὁποίαν ἔσωσα διὰ τῆς μάστιγός μου ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀθλίους! . . . Χμ! τί νὰ σοῦ 'πῶ, ὅσον δι' αὐτὴν μὴ φοβῆσαι, διότι ἐκτότε, δυστυχῶς, δὲν τὴν συνήντησα.

— Μ' ὅλον τοῦτο εἶπες δυστυχῶς, γνωρίζω δὲ ὅτι τοσοῦτον ἡσυχολήθης νὰ μάθῃς τὰ κατ' αὐτήν, ὡς ἂν νὰ μὴ ἡδύνασο νὰ ζήσης μακρὰν τῆς.

— Καὶ νομίζεις τόσον μόνον; ὦ, τὴν ὠνειρεύθην ἀκόμη, εἶδον ὅτι τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ ἦτο παράδεισος πλησίον τῆς καὶ τέλος, διατὶ νὰ σοὶ τὸ κρύψω; οὐδεμία μορφή γυναικὸς ἔλαμψε τόσον πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, ὅσον ἡ ἰδική της! οὐδεμίαν δὲ τὸ βλέμμα εἰσέδωκε τόσον βαθέως εἰς τὴν καρδίαν μου ὅσον τὸ ἰδικόν της· ὦ! τὴν φαντάζομαι ὡς Παναγίαν κατελθοῦσαν τῆς εἰκόνας τῆς καὶ ἐρχομένην πρὸς ἐμέ...

— Φαντασιώδης!

— Ὁνειροπόλε, εἶπε καλλίτερον, διότι πράγματι ὄνειρον ἦτο, ἦλθεν, ἔλαμψε, καὶ ἐχάθη ἵνα μὴ ἐπανεέλθῃ πλέον!

Δὲν ἡδυνήθη ὅμως νὰ κρύψῃ ἔλαφρὰν συγκίνησιν, ἣτις προέδιδε τὴν λύπην, ἣν ἠσθάνετο προφέρων τοὺς λόγους τούτους.

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ ταγματάρχης παρετήρησε σιωπηλὸς τὸν νεαρὸν φίλον του, εἴτα μετὰ σοβαρότητος:

— Τοῦτο ὅμως, τῷ λέγει, δὲν ἐμποδίζει τὸν ὄνειρόπολον, καθὼς μοῦ φαίνεται, ὅστις ἔχει εἰς τὸ θυλάκιον εὐώδους προσκλητήριον μὲ γυναικεῖον χαρακτῆρα, νὰ τρέξῃ εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἀγίου Πράου, ὑπὸ τὰς ἀνθίζούσας πορτοκαλλέας ὅπου τῷ ἔχει δόση συνέντευξιν ἡ πολυθέλητος κόμησά!

— Συνέντευξιν; . . . ἀλλὰ πῶς, ἀφ' οὗ θὰ εἶναι ὁ κύριος κόμης, ὁ ἀββᾶς Σκαλιόνη!

— Μὴ κάμνης, σὲ παρακαλῶ, ὡς νὰ μὴ ἤξευρα ὅ,τι ἤδη ὁλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι δηλαδὴ ὁ λοχαγὸς Χάτβιλ ἐρωτεύεται τὴν ὠραίαν κόμησάν τοῦ Σελαμάρ!

— Δυνατὸν νὰ τὸ πιστεύῃ ὁλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ τότε θὰ εἶνε ἄδικος καὶ αὐτός· ἐγὼ δὲν τρέφω πρὸς τὴν κόμησάν ἢ ἀπλῶς τὰ αἰσθήματα, ἐκεῖνα, ἅτινα ἕκαστος ὀφείλει νὰ τρέφῃ πρὸς γυναῖκα ἀξιαγάπητον καὶ ὠραίαν ὡς αὐτή. Τί νὰ σὲ εἶπω, φίλτατε, δὲν θέλω νὰ σοὶ ἀποδώσω οὔτε ἀφροσύνην, οὔτε ματαιότητα· ἀλλ' ὁ κόσμος αὐτὸς περὶ οὗ ὁμίλησες, γνωρίζει τὰς ιδιότητάς· διότι δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἄρετάς, τῆς κομήσεως . . . ὅταν δηλαδὴ

μία γυνή, ἣτις διήγαγε τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἔρωτι ἢ μᾶλλον κατεχράσθη αὐτόν, φθάσῃ εἰς τὸ τεσσαρακοστόν, τότε βλέπει τις αἰφνιδίως ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε περιστοιχουμένη ὑπὸ ἐραστῶν τρέχει εἰς ἀναζήτησίν των καί! . . .

— Ἐννοῶ . . . ἡ κόμησά προσπαθεῖ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἀναλαμπὰς τῆς νεότητός της νὰ διατηρήσῃ ζηλευτὴν τὴν ὠραιότητά της, πολὺ δὲ πιθανὸν νὰ εἶσαι σὺ τὸ τελευταῖον πάθος τῆς· τώρα . . . κατὰ πόσον ἀνταποκρίνονται τὰ αἰσθήματά της; . . .

— Ἀστειεύεσαι, βεβαίως, Ροβέρτε!

— Ἐγώ; οὐδόλως, τοῦναντίον δρᾶττομαι τῆς περιστάσεως ἵνα σοὶ εἶπω κατὰ τι σοβαρόν, τὸ ὅποιον σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ ἐνθυμῇσαι ἐκεῖ ποῦ πηγαίνεις. Τὸ νὰ περιφρονῇ τις ἔρωτα γυναικός, — πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἡλικίαν — εἶναι πολὺ ἐπικινδυνόν· σημείωσε δὲ ὅτι εἰς τὴν Σικελίαν ἡ ἀποκρουσθεῖσα δὲν ἀφίνει τὴν ζωὴν ὅπως ἡ Διδῶ παρὰ τῷ Βιργιλίῳ!

— Ἀφες αὐτά, ἀγαπητέ, καὶ εἰς τὴν Διδῶ ἀνήκει ἀπιστός τις Αἰνεάας.

— Ναί, ἀλλ' ἂν ὁ Ἐκαρτ Χάτβιλ δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ μιμηθῇ αὐτόν τὸν ἥρωα, τὸν συμβουλεύω νὰ φυλάγῃται ἐνίοτε· ἵνα μὴ ἡ θελητικὴ κόμησά μετατραπῇ εἰς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν βασιλίσσαν τῆς Καρχηδόνας.

— Ἡσύχασε, φίλε μου, καὶ ὅσον εὐκόλως μοὶ εἶπες τὴν συμβουλήν ταύτην, τόσον νομίζω ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ σὲ ἀκούσω. Καὶ τώρα, χαῖρε.

Δι' ἐνὸς δὲ μόνου πηδήματος εὐρεθεῖς ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου διέβη τὴν κινητὴν γέφυραν τοῦ φρουρίου καὶ τριποδίζων ἀνεχώρησε, συνοδευόμενος ὑφ' ἐνὸς ὑπηρέτου.

Αἰσθημα χαρᾶς ἐνέπλησε τὴν ψυχὴν τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ ὅτε, ἐξελθὼν τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου τοῦ φρουρίου, εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὸ λάμπον ἐν τῷ ἡλίῳ πανόραμα τῆς πόλεως· ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς ἄκρας, τῆς ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἐν εἰδει ἡμισελήνου εἰσδυοῦσης στενῆς χερσονήσου, ἐφ' ἣς ὑψοῦτο τὸ φρούριον καὶ ὁ φάρος, εὐρίσκετο, χωριζομένη ἀπ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ εὐρέως λιμένος, ἡ Μεσσήνη, μὲ τὰς πολυαρίθμους ἐκκλησίας της, τοὺς πύργους καὶ τὰ λαμπρὰ μέγαρά της, ἅτινα ἐξετείνοντο καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς παραλίας ἐν ᾧ παράλληλον γραμμὴν ἐσχημάτιζον εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως τὰ πλησίον ἀλλήλων ἐκτισμένα μοναστήρια. Τίς οἶδε τί ἐχάλευετο ἐντὸς τῶν ἀπαισίων ἐκείνων κτιρίων ὑπὸ τῶν συνησιπσιμῶν ἐχθρῶν τῆς Νεαπολιτικῆς δυναστείας;

Θὰ παρέλθῃ ἄρα γε πολὺς ἔτι χρόνος μέχρις οὗ ἀφ' ἐνὸς τῶν πύργων ἐκείνων δοθῇ τὸ σημεῖον τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως; Ἀλλὰ δυστυχεῖς ἀνθρωποι· τί δύνανται νὰ ἐλπίσωσιν ἐναντίον τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν φρουρίων, ἅτινα ὑπέρκεινται τῶν κεφαλῶν των; Καὶ μᾶλλον τοῦτο δὲν ἔπραξαν οἱ ἀρχαῖοι Ἐλβετοί, αὐτὸ τὸ ὅποιον οὐτοὶ τώρα σκέπτονται, ἀτρόμητοι ἄνδρες δὲν ἀπεφάσιζαν διὰ παντὸς μέσου τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος των;

Τοιαῦται λυπηραὶ σκέψεις διήρχοντο τοῦ νοῦ τοῦ Ἐκάρτ· οὐχ ἥττον πάραυτα ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο ἡδὴ καιρὸς τοιούτων ἀπασιῶν σκέψεων, δι' αὐτὸ τοῦτο, μὲ ἔκφρασιν πλήρους χαρᾶς, ἀνταπέδιδε τὸν χαιρετισμὸν ὃν τῷ ἀπέτεινον οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοὶ του· καθότι, ἂν καὶ ὀλίγον καιρὸν διέμενεν ἐν Μεσσήνῃ, οὐχ ἥττον, ὁ ἱπποτικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ, ἡ εὐγενὴς καὶ ἀξιοπρεπὴς μορφή του καὶ τὸ εἰλικρινές, σχεδὸν παιδικόν, βλέμμα του, τὸν εἶχον καταστήσει πλεόν ἄγαπητὸν παρὰ πᾶσι. Διὸ πολλοί, βλέποντες αὐτὸν διαβαίνοντα, ἐκουσίως ἀνεφώνουν :

— Τί κρίμα νὰ εἶναι φίλος τῶν Νεαπολιτῶν ! ἢ «Ε ! ἐὰν τουλάχιστον ἦσαν ὅλοι ὅπως αὐτός !»

Αἱ ἀναφωνήσεις αὗται δὲν ἔφθανον μέχρι τοῦ Ἐκάρτ· ἀλλὰ καὶ ἂν ἔφθανον, οὐδὲν ὡς προσεῖχεν εἰς αὐτάς, καθότι αἱ σκέψεις του ἦσαν ἀλλοῦ ἐστραμμέναι.

Ἀκουσίως τὸ πνεῦμά του ἐστράφη, ἔνεκα τῶν τελευταίων λέξεων τοῦ ταγματάρχου, εἰς τὸ εἶδωλον τῶν ὀνείρων του, εἰς τὴν ἰσόθεον ἐκείνην γυναικίαν μορφήν, ἥτις μετὰ θαυμασίας δυνάμεις εἰσέδυσσε καταλαβοῦσα τὴν καρδίαν του, ἐμπνεύσασα δ' αὐτῷ πάθος, ὅπερ ὁσημέραι νύξανε !

Μειδιάμα ὅμως διήλθε τῶν χειλέων του ὅτε ἀνεμνήσθη τὴν τελευταίαν συμβουλὴν τοῦ φίλου του.

Τί πρὸς αὐτὸν ἡ κόμησσα τοῦ Σελαμάρ; Δι' αὐτὸν οὐδεμίαν σημασίαν ἐκείνητο παραβαλλομένη μὲ τὴν ὥραϊαν ἐκείνην ἄγνωστον.

Εὐγνωμόνως ἐδέχθη τὴν φιλικὴν της πρόσκλησιν, δι' ἧς προετίμησεν αὐτὸν ὡς ξένον ὄλων τῶν ἄλλων, καὶ ἡδὴ μάλιστα σαφῶς ἐξήγει τὸν ἐκτάκτως ἐράσιμον πρὸς αὐτὸν τρόπον της, τοὺς λόγους της καὶ ἐν γένει τὰς πρὸς αὐτὸν περιποιήσεις καὶ ἐνδείξεις εὐνοίας, δι' ὧν φανερῶς ἐδήλου ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὸν σαγηνεύσῃ. Οὐχ ἥττον, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τοὺς σκοπούς της, ἀπειρος ὢν τῆς διαφθορᾶς ταύτης καὶ μὴ γνωρίζων καλῶς τὸν φλογερὸν χαρακτήρα τῶν γυναικῶν, τῶν νοτίων Κρατῶν, ἐν γένει δὲ ἀγνοῶν τὰ μυστήρια τῆς γυναικείας καρδίας. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί ἤθελε, τί ἐζήτηι ἡ γυνὴ αὕτη εἰσδύουσα εἰς τὴν καρδίαν του ; Ἀκουσίως σχεδὸν ὁ Ἐκάρτ ἠγέρθη στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως καὶ ἀνεκίνησε τοὺς ὤμους του, ὡς εἰ θέλων νὰ ἐλευθερωθῇ τοῦ πιέζοντος αὐτὸν βάρους !

Πρὸ αὐτοῦ ἡ ὁδὸς ἐτέμνετο εἰς δύο· ἐκεῖ πλησίον τῆς κρήνης, ἥτις ἐκοσμεῖτο ὑπὸ ἀγαλματίου, χλόη περιελιγμένου, καὶ παριστάνοντος τὸν Ποσειδῶνα, ἐκεῖ, πρὸ δέκα μόλις ἡμερῶν, εἶδε διὰ πρώτην φοράν τὴν κόρην ἐκείνην. Ἐνεθυμήθη ὅτι ἤρχετο ἐκ τῆς ἀντιθέτου ὁδοῦ, ὅτι ἤκουσε γέλωτας καὶ ξένας φωνάς, ἀμέσως δὲ εἶδε νὰ συνωθοῦνται πέριξ τῆς κρήνης πέντε ἢ ἕξ ξένοι ναῦται, εἰς δὲ τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα παρετήρησε κόρην τινὰ τοῦ λαοῦ, φέρουσαν χαριέστατα τὸ ἐθνικὸν μεταξινὸν κάλυμμα ἐπὶ κεφαλῆς καὶ στη-

ρίζομένην ἐπὶ τῶν κιγκλίδων· πῦρ ἀπέπνεον οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ της ὅτε αἰφνίς, ἐγείρασα τὴν ὑδρίαν της, ἐφώναξε πρὸς τοὺς πολιορκοῦντας αὐτήν :

— Ὅπισω! ἄθλιοι, κανεῖς μὴ μ' ἐγγίσῃ, διότι τὸν φονεύω !

Δὲν εἶχεν ὅμως τελειώσει, καὶ ὁ Ἐκάρτ ἔφθασε πλησίον της, μετ' ἀπεριγράπτου δὲ ταχύτητος καὶ τόλμης ἐπετέθη κατὰ τῶν ναυτῶν. Καὶ ναὶ μὲν ἦτο μόνος ἐναντίον ἕξ, οἵτινες μάλιστα εἶχον ἐξαφθῇ ἔνεκα τοῦ οἴνου, οὐχ ἥττον, τόσον ἐπιδειξίως καὶ ταχέως διηύθυνε τὴν μάστιγά του, ὥστε κατῴρθησεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ τρέψῃ πάντας εἰς ἄτακτον φυγὴν, εἴτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὴν κόρην μειδιῶν, ὡς εἰ μὴ εἶχε τι συμβῆ :

— Ποῦ ἐπιθυμεῖτε τώρα νὰ σᾶς ὀδηγήσω; τῇ εἶπε.

Ἀλλὰ διατί ἔτρεμε προφέρων τὰς λέξεις ἐκείνας; Ἐνόμιζεν ὅτι ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς κόρης ὅλον τὸ αἵμά του συνωθεῖτο εἰς τὴν καρδίαν του· καὶ ἤθελεν ἀκόμη νὰ προσθήσῃ, ὅτε Σικελὸς τις, ἐξελθὼν τῇ παρακειμένης ὁδοῦ, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτοὺς καὶ μετ' ἀγρίας χειρονομίας λαβὼν τὴν κόρην, ἥτις ἐναντιοῦτο :

— Ποτέ, λέγει, Σικελὸς δὲν πρέπει νὰ χρεωστῇ χάριν εἰς ἕνα Ἑλβετόν.

Καὶ παρέσυρε τὴν κόρην πρὸ τοῦ ἐκθάμβου ἀπομεινάντος ἀξιωματικοῦ. Ἐκείνη ὅμως, προτοῦ στρέψῃ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ἐστράφη, τὸ δὲ βλέμμα της θερμὸν, γλυκὺ καὶ ἔνδακρυ ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν ἠσθάνετο, συναντήσαν ὡς ἐκ συμπτώσεως τὸ τοῦ νέου, εἴτα ἡ γαίρη τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα καὶ προσεγγίσασα αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη ἐφάνετο θέλουσα μακρόθεν νὰ τῷ ἐκφράσῃ ἔν σιωπηλὸν «εὐχαριστῶ»· πᾶρκυτα ὅμως ἠφανίσθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ὡς ὀπτασία.

Ματαίως ὁ Ἐκάρτ ἠρεύνα μετὰ ταῦτα, ἵνα ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τῆς θαυμασίας ἐκείνης κόρης· κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τι. Ἐκτοτε ὅμως διέμενεν ἡ ὀπτασία ἐκείνη τοσοῦτον ἐντετυπωμένη εἰς τὴν φαντασίαν του, ὥστε καὶ σήμερον ἔτι ἐνόμιζεν ὅτι διατρέχει εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ τὸ αὐτὸ ρῆγος, ὅπερ τῷ ἐπροξένησε τὸ θερμὸν τῆς νεανίδος βλέμμα.

Ὁ νεαρὸς λοχαγὸς ἀφῆκεν ἀφηρημένως τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του, ἐπροχώρει δὲ διὰ βραδέως βήματος· πρὸ πολλοῦ εἶχε λησμονήσει τὴν κόμησσαν καὶ τὰ εὐώδη προσκλητήριά της, ἅτινα τῷ ὑπέσχοντο θελκτικὰς συνεντεύξεις· ὁ νοῦς αὐτοῦ ἦτο ἀπασχολημένος εἰς τὴν κόρην ἐκείνην.

— Τίς οἶδεν, ἐσκέπτετο· δυνατόν νὰ τὴν συνήντα εἰς τὴν πανήγυριν, ὅπου μετέβαιναν σχεδὸν ὅλη ἡ πόλις, ὅπου νέοι καὶ γέροντες, ἀριστοκρατικοὶ καὶ λαϊκοὶ συνωθοῦντο ἐκεῖ χάριν τῆς μνήμης τοῦ πολιοῦχου ἁγίου Πράου.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

ΕΚΕΙ !

Ἐκεῖ, ὅπου ὅλα τὰ Διδακτικὰ Βιβλία καὶ ὅλα τὰ Ἐπιστημονικά, καὶ τὰ Μυθιστορήματα καὶ τὰ Δράματα καὶ τὰ ποιήματα ὅλα, μὲ ὅλα μὰς τὰ Ἡμερολόγια καὶ τοὺς ἀπείρους Ἡμεροδείκτες καὶ Ἀτλαντάς, ἐκεῖ ὅπου ἡ εἰσέλευτος γραφικὴ ὄψις καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ χρεώδη τοῦ γραφείου καὶ τὰ μύρια πρωτογονικάτα ὄψια, τὰς μὲ ἀπιστεῖς τιμὰς των, ἐκεῖ ὅπου καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ μόνον ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν ἐπανορθωτικὸν τῆς κόρης φάρμακον, τὸ περιζήτητον HEBE'S HAIR RESTORER πωλεῖται ἀντὶ δρ. 7 ! ἐκεῖ ὅπου ἀδιακόπως συρρέουσιν ὅλοι καὶ ὅλοι καὶ μὲ ὅλα τους τ' ἀγγελοῦδάκια, ἐκεῖ εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον καὶ Χαρτοπωλεῖον «Κορίννης», ἐν τῇ ὁδῷ Πραστείου ἀρ. 10, ἐκεῖ, ἐκεῖ πωλεῖται καὶ ἡ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαυρογιάννη ἐκδοθεῖσα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ,

ἐκεῖ καὶ τὰ εἰσάγειος χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακατιάνου, τὸ ἀλλίστον τοῦτο δῶρον διὰ τὴν Ἀ' τοῦ ἔτους ἀντὶ δρ. 3.50, ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν, ἐκεῖ καὶ τὸ περιζήτητον

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

τοῦ Ἀσωπίου μας, ὁ ἀνηρότατος αὐτὸς παπποῦς ὄλων τῶν Ἑλληνικῶν Ἡμερολογίων, μὲ ὅλαις τῆς πολλαῖς καὶ μεγάλαις γράσις καὶ τῇ μικρῇ μικρῇ τιμῇ του, ἥτις εἶνε διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν φρ. 4.50, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 5 ἄδεται, καὶ φρ. 5.75 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 6 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν χρυσόδετον, ἐκεῖ καὶ τὸ χαριέστατον

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

μὲ ὅλην του τὴν λεπτὴν-λεπτὴν καλαισθησίαν, πεμπόμενον πανταχοῦ ἀντὶ δρ. 1.20, ἐκεῖ, μάλιστα ἐκεῖ, μὲ ὅλην τὴν πολυζηλευμένη ὡμορφίαν του καὶ

τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζκμίας μὲ μικρὰς καινοτομίας

Κ' εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ πενήντα ἡ τιμὴ, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐξήντα καὶ προπληρωμή.

ἐκεῖ — ἀλλὰ καὶ ποῦ ἄλλου ἀπὸ ἐκεῖ — εὐρίσκονται οἱ μὲ τόσῃ καλαισθησίαν χρυσοδεμένοι τόμοι τῶν

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

τῶν ὁποίων ἡ ἀπόκτησις εἶνε ἔργον μεγίστης ἀπολαύσεως· εἶνε ἀπόκτησις ὁλοκλήρου μυθιστορηματικῆς βιβλιοθήκης.

Λοιπὸν ὅλοι καὶ ὅλοι μας ἐκεῖ, ἐκεῖ !

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλειστων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὠραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS :

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομεῖται ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν).